DE BEET VAN DE INKTVIS

In 'A Pattern of Islands' haalt Arthur Grimble herinneringen op aan de tijd toen hij als jong bestuursambtenaar zijn dagen sleet op de Gilbert- en Ellice-eilanden, die ten noorden van Fiji liggen.

Zijn verhalen zijn aardig en onderhoudend. Zo verhaalt hij over de jacht op inktvissen, wat door de inlanders als kindervermaak wordt beschouwd.

Voor Grimble was de inktvis de zwarte koning uit zijn nachtmerries, een naamloze horreur, en dat al sedert zijn kindertijd, sedert de lectuur van Victor Hugo en Jules Verne. Op de Gilbert-eilanden werd daar nog een schrikbeeld aan toegevoegd, toen hij zag hoe een tentakel van een grote octopus zich om de arm van een visser had geslingerd en hoe de zuignappen de huid eraf trokken. Bij de jacht op inktvissen maken de inlanders gebruik van het feit dat de dieren een eenmaal vastgegrepen prooi niet meer loslaten. Het jachtgezelschap bestaat uit twee jongens. Bij laagwater zwemmen ze in de lagune boven het rif, speurend naar tentakels die plotseling uit holtes tevoorschijn schieten. Wanneer de lokatie van een inktvis bekend is, duikt de ene jongen naar de rotsen en biedt zich aan als prooidier. Zodra de octopus toeslaat, wordt de jongen naar het hol toegetrokken. Boven hem wacht zijn vriend, tot aan het moment dat de hoornen bek van het weekdier over de huid van het slachtoffer begint te schrapen. Dan zwemt hij omlaag, geeft een ruk aan zijn teamgenoot, waardoor de inktvis van zijn ankerplaats wordt losgescheurd en zich daarom nog steviger aan zijn buit vastklampt, en gedrieën komen ze aan de oppervlakte. Daar grijpt de tweede jongen de kop van de octopus beet en zet er met alle macht zijn tanden in. De dood treedt onmiddellijk in, de tentakels verslappen en de zuignappen zuigen niet meer.

Grimble werd uitgedaagd aan dit spelletje mee te doen en hij meende dat hij moeilijk kon weigeren - zou anders een 'District Officer' wel voor vol worden aangezien wanneer hij het al in zijn broek deed voor de spelletjes van kwajongens? Voor een generaal die op de kermis niet in de achtbaan durft, dacht Grimble, heeft geen enkele soldaat enig respect. Hij vermande zich derhalve en dook met de moed der wanhoop de zee in, de tentakels tegemoet. Een nachtmerrie kwam tot leven. De inktvis greep zijn prooi bij arm en nek en trok hem met herculische kracht naar zijn hol. Even later voelde hij een scherpe snavel over zijn keel raspen. Hij hield zijn ogen stijf dicht, bang dat een zuignap zich aan een oogbal zou hechten, en, ondanks de paniek, hield hij ook zijn mond stijf gesloten. Een ruk aan zijn schouders maakte een eind aan deze beproeving en kort daarna dreef hij ruggelings op het water, mét zijn belager die als een tumor uit zijn borst stak. De zuignappen lagen als brandendhete ringen op zijn huid, zijn mond was verzegeld door 'some flabby moving horror'. Twee seconden later maakten de scherpe tanden van zijn partner een einde aan de nachtmerrie.

Bron: NRC Handelsblad, 22 augustus 1984.

A.B.